

foretrække. — Jeg tror altsaa, at vi med Forventning om, at Afgiften i § 2 vil bortfalde ved Revisionen, trøstigt kunne vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger.

Justitsministeren (Alberti): Ogsaa jeg skal anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger. Jeg tror, at det høje Ting med Tilfredshed vil kunne gøre det. Hvad først og fremmest den sanitære Side af Sagen angaar, tør jeg hævde, at dette Lovforslag medfører en sanitær Kontrol, som staar fuldt paa Højde med selv den bedste Kontrol, som nu findes. Men ved Siden deraf medfører Lovforslaget nu endelig en Ordning af dette store og vanskelige Spørgsmaal, som i saa mange Aar har ligget baade Rigsdagen paa Sinde og er blevet krævet fra saa mange andre Steder udenfor Rigsdagen. Jeg kunde selv have ønsket, at denne Afgift var falden bort med det samme, det har jeg haft Lejlighed til gentagne Gange at udtale baade i dette høje Ting og i det andet Ting, men efter den Forhandling, der i de forløbne Aar er gaaet forud baade i dette Ting og andetsteds, var det mig klart, at naar man vilde søge at naa et praktisk Resultat, maatte man slaa noget af paa dette Punkt. Derfor har jeg ikke kunnet foreslaa, at Afgiften skulde helt bortfalde, men har af Hensigtsmæssighedsgrunde for at lette Sagens Gang gennem Rigsdagen stillet Forslaget, som det oprindelig var stillet, og paa dette Punkt i den Form, hvori det nu atter fremtræder. For mig staar det nemlig saaledes, at den betydelig reducerede Afgift, denne Afgift, der straks reduceres til det halve og i Løbet af et Par Aar til $\frac{1}{5}$, er en saa ringe Sag i Forhold til det store Gode, som Lovforslaget bringer, og i Forhold til de betydningsfulde Krav, som derved indrømmes, at jeg mener, at dette ikke i Virkeligheden skulde kunne gøre noget betydeligt Skaar i Glæden over Lovforslaget.

Det er naturligvis altid med Beklagelse, at man maa gaa med til noget, som man maa erkende i principiel Henseende ikke kan forsvares og ikke er rigtigt, men alligevel tror jeg, man ikke bør være saa stor en Tilhænger af Principperne, at man ikke, naar de staa saa meget paa den anden Side, som Tilfældet er her, kan finde sig i et lille Fradrag her. Ogsaa jeg gaar ud fra den Forudsætning, at denne Afgift, naar den Tid kommer, da Loven skal revideres, bør og skal falde bort. Det er

glædeligt, at der her i Tinget er fuldkommen Enighed herom. Hvorvidt der saa til den Tid skal gives de paagældende Kommuner Erstatning eller ikke, er et Spørgsmaal, som ikke ligger for nu. For mig staar det saaledes, at jeg ikke kan se, at Kommunerne i og for sig have nogen som helst Ret til at faa Erstatning, saa at altsaa Spørgsmaalet om Erstatning allerede af den Grund i og for sig maatte skydes til Side. Men selv afset herfra, er jeg overbevist om, at det vil vise sig, naar Tiden kommer, at de paagældende Kommuner ikke have lidt noget som helst Tab ved den Ordning, som indføres ved det foreliggende Lovforslag, og det er jo givet, at uden Tab kan der ikke blive Spørgsmaal om Erstatning. Imidlertid er det et Spørgsmaal, som først vil foreligge, naar den Tid kommer, og som jeg derfor ikke skal komme nærmere ind paa. Idet jeg slutter, skal jeg endnu en Gang anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Ordføreren (Blem): Saaledes som Forslaget nu foreligger, er det jo et Kompromis mellem tvende forskellige Parter, Landhointeresserne og Købstadinteresserne, og som ethvert Kompromis er det ikke fuldt ud tilfredsstillende for nogen af Parterne. Jeg er dog sikker paa, at det vil blive en god Lov, og at det vil blive et betydeligt Fremskridt, der ogsaa vil blive hilst med Glæde, navnlig af vore Andelslagterier, det ved jeg bestemt.

Naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Jørgensen) sagde om mig, at jeg havde kæmpet som en Løve for Købstadinteresserne, maa jeg nedlægge Indsigelse mod en saadan Paastand. Jeg tror, det ærede Medlem ikke rigtig kender til mit Arbejde i denne Sag. Det var allerede i 1895, at Kravet om Indførsel navnlig til København og Provinskøbstæderne blev rejst af vore Eksportslagterier, hvor man havde en god Kontrol i Forvejen, og i de forløbne 10—11 Aar har jeg kæmpet for Løsningen af dette Spørgsmaal baade i denne Sal og udenfor. Jeg har hvert eneste Aar, tør jeg sige, været med til at arbejde for at faa dette Spørgsmaal løst. Derfor har jeg ogsaa set og — tror jeg — bedre end det ærede Medlem, at skulde vi naa til et Resultat, naaede vi det ikke, medmindre vi bragte en Række Ofre paa Byernes Alter.

Det, det ærede Medlem særlig var imod, var, at Loven ikke tager Hensyn til de saakaldte hjemmeslagtede Varer. Det ærede Medlem var saa ked af, at naar